

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **P. H. S.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem v Brně, Příkop 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2007, č. j. OAM-632/2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2007, č. j. 2 Az 21/2007 - 40,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2007, č. j. 2 Az 21/2007 - 40, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného usnesení městského soudu, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti přípisu žalovaného, jímž bylo stěžovateli oznámeno, že jeho podání označené jako žádost o udělení mezinárodní ochrany ve skutečnosti nemůže být považováno za takovou žádost. V přípisu bylo uvedeno, že zákon č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“), totiž jednoznačně upravuje nejen podobu a obsah žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale i způsob a místo jejího podání. Tyto náležitosti ovšem jeho podání nesplňovalo. Krom toho byl stěžovatel upozorněn, že i kdyby chtěl podat žádost o udělení mezinárodní ochrany se všemi náležitostmi, mohl by tak učinit až po uplynutí dvou let od pravomocného ukončení předchozího řízení. V případě, že cizinec požádal o soudní přezkum správního rozhodnutí, považuje se za začátek této dvouleté lhůty den nabytí právní moci soudního rozhodnutí. Uvedená dvouletá lhůta ovšem v případě stěžovatele doposud neuplynula.

Usnesení městského soudu vycházelo z toho, že citovaný přípis není vůbec rozhodnutím správního orgánu, a tedy jej nelze přezkoumat ve správním soudnictví.

Stěžovatel výslovně uvádí, že jeho kasační stížnost obsahuje důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu, jak vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS. Ve skutečnosti tak stěžovatel argumentuje důvody spadajícími pod písm. e) shora označeného ustanovení.

Stěžovatel tvrdí, že soud jemu zaslanoou písemnost nesprávně vyhodnotil tak, že ji nelze považovat za rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Stěžovatel je toho názoru, že uvedený informativní přípis splňuje podmínku § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť jím bylo fakticky rozhodnuto o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tím byl stěžovatel dotčen na svých právech. Argumentace městského soudu, že přípis nesplňuje náležitosti § 67 správního řádu, je pro tyto účely nesprávná, neboť vady rozhodnutí (formální i obsahové) nemohou být důvodem pro to, aby je soud vyloučil z přezkumu. Skutečnost, že přípis žalovaného nebyl označen jako „rozhodnutí“, neznamená, že se jím soud nemůže s odkazem na kompetenční výlukou § 70 písm. a) s. ř. s. zabývat. Opak by absurdně mohl vést k tomu, že se orgány státní správy mohou vyhnout soudnímu přezkumu svých rozhodnutí tak, že je vtělí do formy přípisu.

Stěžovatel trvá na tom, že uvedený přípis žalovaného je, byť se zásadní vadou formy, rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 a § 70 písm. a) s. ř. s. Tato ustanovení chápou pod pojmem rozhodnutí širší okruh projevů vůle správního orgánu, čemuž nasvědčuje i zvolená definice v § 65 odst. 1 s. ř. s. hovořící o „úkonu správního orgánu“. Nelze je pro tyto účely poměřovat s náležitostmi rozhodnutí uvedenými v § 67 správního řádu, který definuje rozhodnutí řádné a bezvadné. Jistě není možné dojít k závěru, že se soudy mohou zabývat toliko rozhodnutími dokonalými. Tím by byl přece popřen účel a smysl správního soudnictví.

Stěžovatel dodává, že soud, ač jeho žalobu odmítl, se věcně zabýval otázkou přípustnosti žádosti o azyl ve smyslu § 10 odst. 3 zákona o azylu, tedy otázkou počítání běhu lhůty uvedené v tomto ustanovení. Za počátek běhu dvouleté lhůty k podání této žádosti považuje soud okamžik doručení rozsudku o kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany. Soud jazykovým výkladem uvedeného ustanovení zákona o azylu (konkrétně ze sousloví „od pravomocného ukončení předchozího řízení“) dovozuje, že zde není výslovně řečeno, že tím je myšlen okamžik skončení řízení před správním soudem v prvním stupni. Stěžovatel naopak tvrdí, že právě proto, že to není výslovně řečeno, je potřeba postupovat analogicky podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“).

Soudní řád správní považuje vydání meritorního rozhodnutí krajského (zde městského) soudu ve věci správního soudnictví za pravomocné ukončení tohoto řízení. Kasační stížnost je opravným prostředkem mimořádným. Na právní moc a vykonatelnost rozhodnutí krajského soudu tak její podání nemá žádné účinky. Skutečnost, že je možné přiznat kasační stížnosti odkladný účinek, nemá na tento obecný závěr vliv, neboť to již není v dispozici účastníka, jelikož o přiznání odkladného účinku rozhoduje Nejvyšší správní soud, eventuálně plyne přímo ze zákona.

Podle stěžovatele Městský soud srovnává odkladný účinek kasační stížnosti s odkladným účinkem žaloby. Žaloba proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu má ovšem účinky takové,

že po jejím podání je vyloučena působnost zákona o pobytu cizinců [§ 2 odst. 4 zákona o azylu za užití § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců], má-li tato žaloba odkladný účinek (§ 32 odst. 3 zákona o azylu). Soud v tomto případě zaměňuje dvě odlišné věci, a to vyloučení působnosti zákona o pobytu cizinců a odkladný účinek žaloby a kasační stížnosti. Dále zaměňuje pojmy právní moc a vykonatelnost. Žadatel o udělení mezinárodní ochrany je v procesním postavení žadatele o azyl do doby, než bude rozhodnuto o žalobě pravomocně. V tomto smyslu se na něj pohlíží jako na azylanta (pozn. soudu: azylantem je podle § 2 odst. 5 zákona o azylu osoba, které je udělen azyl; stěžovatel tedy používá nesprávný termín azylant namísto správného výrazu žadatel o azyl). Vedle toho zákon hovoří o odkladném účinku, který má vztah pouze k vykonatelnosti daného rozhodnutí a nikoliv k právní moci. Pokud je tedy v § 10 odst. 3 zákona o azylu zmíněno, že „žádost lze podat od pravomocného skončení“, je zjevné, že je tato lhůta počítána ode dne právní moci a nikoliv vykonatelnosti. Dokonce i praxe žalovaného v těchto věcech nasvědčuje, jak stěžovatel uvádí, jeho interpretaci. Po skončení řízení o žalobě musí odevzdat správnímu orgánu průkaz žadatele bez ohledu na to, jestli podal kasační stížnost. Právní závěry učiněné městským soudem jsou nesprávné a nerespektují ani dosavadní judikaturu Nejvyššího správního soudu.

Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby napadené usnesení městského soudu bylo zrušeno a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný nevyužil své možnosti vyjádřit se ke kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud se po shledání přípustnosti kasační stížnosti (§ 104 s. ř. s. *a contrario*) musel zabývat její přijatelností, tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a tedy je přijatelná. Nejvyšší správní soud se vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu podrobně věnoval např. ve svých usneseních ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, případně ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 Azs 40/2006 - 57, www.nssoud.cz, kde dospěl k závěru, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat mimo jiné tehdy, pokud se kasační stížnost dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. Tak tomu je i v daném případě, a tak kasační stížnost je přijatelná.

Poté, co byla kasační stížnost shledána přijatelnou, mohl se Nejvyšší správní soud zabývat zde uvedenými důvody, přičemž důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Předně bylo potřeba zkoumat, jaká je povaha přípisu, který stěžovatel napadl žalobou. Zdejší soud se již mnohokrát přiklonil k závěru, že rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s. je třeba chápat v materiálním slova smyslu. V tomto smyslu je rozhodnutím jakýkoliv individuální právní akt vydaný orgánem veřejné moci z pozice jeho vrchnostenského postavení. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 1 Afs 147/2005 - 107, publ. pod č. 923/2006 Sb. NSS, plyne: „*námítky, že rozhodnutí nemělo příslušnou formu a nebylo vydáno v žádném řízení, je nutno odmítnout již proto, že potřeba soudního přezkumu faktických správních rozhodnutí je ještě intenzivnější právě tam, kde správní orgán nepostupuje předem stanoveným a předvídatelným způsobem podle příslušného procesního předpisu.*“ K obdobným závěrům dospěl zdejší soud i v rozsudku ze dne 20. 7. 2005, č. j. 8 As 10/2005 - 38, publ. pod č. 1046/2007 Sb. NSS. Shodný náhled na vymezení pojmu rozhodnutí má i Ústavní soud, viz např. náleží Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2001, sp. zn. III. ÚS 446/2000, dostupný z nalus.usoud.cz.

Pokud by tedy řízení ve věci mezinárodní ochrany ukončil žalovaný přípisem, mohlo by se jednat o rozhodnutí v materiálním slova smyslu. Podle § 10 odst. 1 zákona o azylu se řízení

o udělení mezinárodní ochrany zahajuje podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Podle § 10 odst. 3 zákona o azylu platí, že cizinec, který v České republice o udělení mezinárodní ochrany již žádal, je oprávněn podat žádost o udělení mezinárodní ochrany nejdříve 2 roky od pravomocného ukončení předchozího řízení. V případě, že cizinec požádal o soudní přezkum správního rozhodnutí, považuje se za počátek dvouleté lhůty den nabytí právní moci soudního rozhodnutí. Podle § 10 odst. 4 zákona o azylu může Ministerstvo vnitra v případě hodném zvláštního zřetele lhůtu stanovenou v odstavci 3 prominout.

Z napadeného přípisu žalovaného vyplývá, že stěžovatel své podání skutečně mínil jako žádost o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o azylu. V takovém případě se s ní ale musí žalovaný vypořádat vydáním rozhodnutí, a to i tehdy, kdy je žádost podle zákona nepřijatelná. Zákon o azylu sice žádost podanou před uplynutím lhůty výslovně nepovažuje za nepřijatelnou (§ 10a zákona o azylu *a contrario*), avšak tato plyne přímo z § 10 odst. 3 zákona o azylu (i nepřijatelnost je tedy třeba zkoumat v materiálním slova smyslu). Nezbytnost vydat rozhodnutí i o právně nepřijatelné žádosti vyplývá i z ustanovení § 45 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). V něm je stanoveno, že žádost nesmí být zjevně právně nepřijatelná. Takovou žádost správní orgán neprojednává a řízení zastaví (§ 66). Usnesení se oznamuje účastníkům, kteří byli o zahájení řízení uvědoměni. V daném případě řízení ve věci mezinárodní ochrany již nedochází k zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, ale podle § 25 písm. i) zákona o azylu, který je zákonem zvláštním.

Na výše uvedeném nic nemění ani to, pokud žádost nebyla podána na předepsaném tiskopise. V takovém případě má být totiž žadatel vyzván k opravě vady podání; teprve po marném uplynutí lhůty k opravě stanovené by bylo možno řízení podle § 25 písm. e) zákona o azylu za předpokladu, že by pro tuto vadu nebylo možno v řízení pokračovat, zastavit. Rozhodně ovšem nelze dovodit, že žádost podaná na nesprávném tiskopise není právě z tohoto důvodu vůbec žádostí.

Pro skutečnost, že rozhodnutí je třeba v nastoleném případě vydat, ostatně hovoří i to, že výpočet dvouleté lhůty není vždy triviální (k tomu viz níže). Stejně tak je nutno vzít v potaz, že dvouletá lhůta může být podle § 10 odst. 4 zákona o azylu v případech hodných zvláštního zřetele prominuta. O těchto naznačených otázkách nemůže žalovaný informovat pouze přípisem, ale musí rozhodnout a rozhodnutí zdůvodnit. Takové závěry v obecné rovině již Nejvyšší správní soud učinil např. ve svém rozhodnutí ze dne 24. 7. 2007, č. j. 2 Ans 4/2006 - 91, publ. pod č. 1381/2007 Sb. NSS, v němž je poukázáno na skutečnost, že ten, kdo se návrhem obrátí na správní orgán, má nárok na určitý procesní postup, který mu umožňuje bránit jeho právní pozici. *„Proto se také procesní předpisy tvoří – aby byla dána pravidla postupu jak žadatele, tak i správního orgánu. Z nich plyne jistota o předvídatelném a nepřekvapivém postupu správního orgánu. Pokud se takovým návrhem nikdo nezabývá, ztěžuje tím možnost uplatnění tvrzených práv a v návaznosti dále znemožňuje soudní ochranu podle § 65 a násl. s. ř. s. Je sice pravdou, že i proti nečinnosti správního orgánu lze brojit správní žalobou (§ 79 a násl. s. ř. s.), ovšem zde jde o institut ochrany, kterým je řešena právě ta nevěle správního orgánu jakékoliv rozhodnutí o návrhu vydat, a neumožňuje věcné posouzení nároku samého. Tento institut je jistě vítanou pomocí, neboť cestu ke konečnému řešení otevírá, ale současně ji i oddaluje.“*

Z uvedeného vyplývá, že žalovaný měl i tehdy, pokud ještě dvouletá lhůta neuplynula, vydat rozhodnutí. Právě z tohoto důvodu tak je třeba přípis informující stěžovatele o tom, že dvouletá lhůta neuplynula, hodnotit jako rozhodnutí v materiálním slova smyslu zastavující řízení. Vzhledem k tomu, že jde o rozhodnutí, jímž se řízení o podané žádosti končí, a z něhož plyne, že nebudou zkoumány podmínky pro přiznání mezinárodní ochrany, jde o rozhodnutí, kterým je do práv žadatele nepochybně zasaženo ve smyslu § 65 s. ř. s. Z tohoto hlediska není rozhodná žalovaným užitá forma. Pokud ovšem rozhodnutí podléhající soudnímu přezkumu

existuje, pak je odmítnutí návrhu podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 70 písm. a) s. ř. s. nezákonné a odmítnutím žaloby městský soud pochybil. Stěžovateli tak byl nepřipustně odepřen přístup k soudu, což však jistě neznamená, že by v řízení musel být úspěšný

Městský soud se v napadeném usnesení zabýval i otázkou, odkdy se počítá uvedená dvouletá lhůta. Na tuto otázku musel odpovědět právě proto, že vycházel z teze, že v případě neuplynutí této lhůty není žalovaný povinen vydat rozhodnutí. Zdejší soud konstatuje, že v této části jsou právní závěry městského soudu správné.

Stěžovatel podal žádost o udělení azylu v České republice již dne 31. 5. 2004. Dne 1. 6. 2004 byla jeho žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Podanou žalobu zamítl krajský soud, rozhodnutí nabylo právní moci dne 16. 9. 2004. Následně podanou kasační stížnost zamítl Nejvyšší správní soud, rozhodnutí nabylo právní moci dne 6. 2. 2006. Žádost stěžovatele podaná v měsíci květnu 2007 by tak byla podána po lhůtě, v níž je novou žádost zakázáno podat, pokud by se dvouletá lhůta počítala od právní moci rozhodnutí krajského soudu. Pokud by se ovšem dvouletá lhůta počítala od právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, byla by žádost podána ve lhůtě, v níž k takovému podání není oprávněn.

Dikce „od pravomocného ukončení předchozího řízení“, které se stěžovatel dovolává, není pro jeho případ relevantní. Předchozím řízením ve smyslu věty první § 10 odst. 3 zákona o azylu je totiž míněno řízení správní, nikoliv soudní. Pokud je proti správnímu rozhodnutí podána žaloba, lhůta neběží od konce řízení správního, ale soudního. Stěžovatel přitom žalobu podal. V takovém případě je ale třeba užít větu druhou citovaného ustanovení, která říká, že je-li požádáno o soudní přezkum správního rozhodnutí, považuje se za počátek dvouleté lhůty den nabytí právní moci soudního rozhodnutí.

Smyslem tohoto ustanovení je zamezit neustálému podávání spekulativních žádostí o azyl majících za cíl legalizovat na území České republiky pobyt. Proto je zákonem o azylu stanoveno dvouleté moratorium pro podání další žádosti. Podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany má přitom podle § 32 odst. 3 zákona o azylu ex lege odkladný účinek. Podle § 32 odst. 5 zákona o azylu má stejně tak odkladný účinek i podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského (zde městského) soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany. Účinky podání žaloby i kasační stížnosti tak jsou z tohoto pohledu zcela shodné (cizinec má v obou případech právo zůstat na území České republiky). Nelze tak přisvědčit stěžovateli tam, kde argumentuje pomocí § 2 odst. 4 zákona o azylu, který naroveň žadateli o azyl staví i žalobce, který napadne u krajského soudu správní rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. V případě podání kasační stížnosti je třeba poukázat na § 78b odst. 1 zákona o azylu, který stanoví, že stěžovateli je po dobu řízení o kasační stížnosti uděleno vízum za účelem strpění; případný stěžovatel tak má z tohoto pohledu stejné postavení jako žadatel o azyl, území republiky nemusí opustit. Stejně postavení jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany (resp. žalobce v řízení proti rozhodnutí, jímž se mezinárodní ochrana neuděluje, jenž je žadateli postaven naroveň) má i cizinec, který podal kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve věci mezinárodní ochrany (a jemuž je tedy uděleno vízum za účelem strpění pobytu) i v přístupu ke zdravotní péči podle § 88 zákona o azylu. Tím je zajištěna existenční ochrana cizince od podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany až po rozhodnutí soudu o kasační stížnosti. Mírně odlišná je sice situace žadatele o udělení mezinárodní ochrany, na něhož dopadá § 42 zákona o azylu, a osoby s vízem za účelem strpění co se týče kapesného a přístupu k ubytování, postavení cizince s vízem za účelem strpění je však korigováno ustanovením § 78d zákona o azylu, který umožňuje nemajetným poskytnutí příspěvku. Z výše uvedených důvodů je tedy lhostejné, že kasační stížnost je opravným prostředkem mimořádným. Proto je jako „den nabytí právní moci soudního rozhodnutí“ třeba rozumět den nabytí právní

moci rozhodnutí o kasační stížnosti, pokud tato byla podána. Termín „soudní rozhodnutí“ není v zákoně o azylu definován apriorně jen jako rozhodnutí krajského soudu. Proto je mu potřeba dát takový výklad, který bude co možná nejvíce respektovat smysl a účel celého ustanovení, v němž se daný pojem objevuje.

Zdejší soud ve svém rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 2 Azs 216/2004 - 60, www.nssoud.cz, konstatoval, že existuje rozsáhlá skupina osob toužících pobývat v České republice z víceméně soukromých pohnutek, spadajících svojí podstatou do režimu zákona o pobytu cizinců, ovšem nesplňujících relativně tvrdší podmínky tohoto zákona, a proto se uchylujících do režimu zákona o azylu. Vzniklá disparita mezi těmito zákony v otázce přístupnosti pro jednotlivé cizince vyvolává nevhodnou nerovnováhu ve struktuře cizinců, kteří se do řízení podle těchto dvou zákonů zapojují, neúměrně zatěžující azylové řízení.

Je zjevné, že smyslem uvedené dvouleté lhůty je zamezit neustálému cyklickému podávání žádostí o mezinárodní ochranu, které by sledovalo jediný cíl – legalizaci pobytu žadatele (stěžovatele) na území České republiky, který by v případě neexistence takové lhůty zde mohl setrvat zcela dle své libovůle. Lhůta tak je v popsaném případě nástrojem efektivitvy působení práva. Má paušálně a apriorně zamezit účelově podaným žádostem o poskytnutí mezinárodní ochrany a umožnit žalovanému, aby se mohlo věnovat případům jiným, závažnějším.

Pokud by se lhůta počítala od právní moci rozhodnutí krajského soudu, pak by podáním kasační stížnosti proti tomuto rozhodnutí došlo k jejímu faktickému zkrácení. Ba dokonce v některých případech by mohlo dojít k její úplné negaci – to pokud by právní moc rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nastala dva roky (či déle) poté, kdy nastala právní moc rozhodnutí krajského soudu. Smysl lhůty by tak byl zcela popřen.

Shora popsaný smysl a účel lhůty vyplývá i z toho, že se jedná o lhůtu dvouletou. To je totiž natolik krátký časový úsek, že mezidobí od právní moci rozhodnutí krajského soudu do právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je v rámci uvedené dvouleté lhůty časovým úsekem natolik relevantním, takže jej nelze bagatelizovat. Na straně druhé se jedná o úsek dostatečně dlouhý, aby v průběhu oněch dvou let mohlo dojít k podstatné změně situace žadatele, která by mohla mít zásadní vliv na posouzení jeho nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pokud by většinu z dvouleté lhůty žadatel přečkal v České republice jako účastník řízení o kasační stížnosti, jen stěží by mohlo dojít k azylově relevantní změně jeho postavení.

Dnem právní moci soudního rozhodnutí, o němž hovoří § 10 odst. 3 zákona o azylu jakožto o počátku dvouleté lhůty, tak je ze shora uvedených důvodů třeba považovat den právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, je-li podána kasační stížnost. Tento výklad nezaměňuje pojmy právní moc a vykonatelnost, jak uvádí stěžovatel. Je přeci zřejmé, že zdejší soud za počátek lhůty počítá právní moc (nikoliv vykonatelnost) rozhodnutí. Šlo pouze o posouzení toho, zda právní moc soudního rozhodnutí je třeba vztáhnout k rozhodnutí soudu krajského či Nejvyššího správního. Zdejší soud se přitom přiklonil ze shora uvedených důvodů k variantě druhé.

Pokud stěžovatel uvádí, že právní názor městského soudu je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, pak je třeba upozornit na to, že stěžovatel nedodává, jaký konkrétní judikát zdejšího soudu má na mysli, natož aby z něj citoval. Žádné stávající rozhodnutí, které by se meritorně zabývalo ustanovením § 10 odst. 3 zákona o azylu a lhůtou v něm obsaženou, totiž neexistuje. Pouze v rozsudku ze dne 21. 9. 2006, č. j. 1 Azs 206/2005 - 59, www.nssoud.cz, na okraj zdejší soud lhůtu počítá od právní moci rozhodnutí krajského soudu. Jde ovšem o závěr řečený toliko obiter dictum a navíc neobsahující odůvodnění, proč by tomu

tak mělo být. Především ovšem jde o rozhodnutí, které postupovalo podle právního stavu účinného před 12. 10. 2005 (viz též čl. II zákona č. 350/2005 Sb.). S účinností od následujícího dne bylo zákonem č. 350/2005 Sb. do zákona o azylu vtěleno ustanovení § 32 odst. 5, které přiznalo odkladný účinek i podání kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany (tehdy azylu). A právě od tohoto ustanovení odvodil zdejší soud v nyní projednávaném případě smysl dvouleté lhůty. Obě rozhodnutí tak mohou obstát vedle sebe.

Z důvodů shora uvedených Nejvyšší správní soud usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným (§ 110 odst. 1, 3 s. ř. s.). Městský soud tedy musí vycházet z toho, že napadený přípis je v materiálním slova smyslu správním rozhodnutím, jímž se řízení zastavuje. Toto rozhodnutí pak je povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti městský soud rozhodne v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu